

fulgt ham. Det blev i Løbet af nogle Øjeblikke til et blindt Haandmænge, hvorunder Blod og Hjerne-masse sprøjtede til alle Sider. Størsteparten af de indbrydende Fjender tumlede tilbage i Voldgraven som Lig. Resten afvæbnedes og dreves ned i Skansen som Fanger. Søren havde faaet fat i Struben paa en Fanebærer, der havde plantet det slesvig-holstenske Flag paa Voldkronen og forsvaret det med sin Sabel. Han havde afbødet hans Hug med sit Gevær og kastet sig over ham. Han kom nu slæbende med den halvkvalte Mand i Favnen som en Bjørn, der bærer sit Bytte bort; og da man fik Øje paa den erobrede Fane, som han førte med sig under den ene Arm, hilstes han med jublende Hurraraab.

De efterfølgende Stormkolonner havde imidlertid kastet sig plat ned paa Marken foran Skansen. Den uophørlige Plaskregn af Geværkugler og Kardæsker tilligemed Synet af deres faldne Kammeraters Lig havde taget Modet fra dem. Officererne bandte og brugte Klingen. Trommerne rørtes, og Musikken, der fulgte med i Bagtroppen, spillede opildnende Melodier. Men Mandskabet blev liggende og lod sig ikke længer drive frem.

Det gik ikke Fjenden stort anderledes foran nogen af de andre Værker, der skulde tages. Efter fem Timers Kamp blev der blæst Retræte, og General Willisen opgav Byens Erobring.